

Unuiĝintaj Nacioj

A/HRC/28/66

Ĝenerala Asembleo

Distr.: Generalo
29 decembro 2014

Originalo: angla

Homaj Rajtoj-Konsilio

Dudek-oka sesio

Tagorda punkto 3

Antaŭenigo kaj protekto de ĉiuj homaj rajtoj, civilaj,

Politikaj, ekonomiaj, sociaj kaj kulturaj rajtoj,

Inkluzive de la rajto je evoluo

Raporto de la Speciala Raportisto pri libereco de religio aŭ kredo, Heiner Bielefeldt

Resumo

Perforto farita "en la nomo de religio", tio estas, surbaze de aŭ arogita al religiaj dogmoj de la kriminto, povas konduki al masivaj malobservoj de homaj rajtoj, inkluzive de libereco de religio aŭ kredo.

En la nuna raporto, la Speciala Raportisto unue donas tipologian priskribon de diversaj formoj de perforto faritaj en la nomo de religio. Li poste esploras radikajn kaŭzojn kaj rilatajn faktorojn kiuj subestas tian perforton. La ĉefa mesaĝo estas, ke perforto en la nomo de religio ne devus esti misperceptita kiel "natura" eksplodo de kolektivaj agresaj agoj, kiuj supozeble reflektas sektajn malamikecojn ekzistantajn ekde antikvaj tempoj. Prefere, ĝi tipe originas de nuntempaj faktoroj kaj aktoroj, inkluzive de politikaj cirkonstancoj.

La Speciala Raportisto ankaŭ rekomendas kunordigitajn agojn de ĉiuj koncernaj koncernatoj, inkluzive de Ŝtatoj, religiaj komunumoj, interreligiaj dialoginiciatoj, civilsociaj organizoj kaj amaskomunikilaj reprezentantoj, por enhavi kaj eventuale forigi la plagon de perforto farita en la nomo de religio.

Enhavo

	Paĝo de alineoj	
mi. Enkonduko.....	1-2	3
II. Malhelpi perforton faritan en la nomo de religio.....	3-82	3
A. Kompleksa fenomeno.....	3-11	3
B. Venkado de simplismaj interpretoj.....	12-20	5
C. Originaj kaŭzoj, faktoroj kaj politikaj cirkonstancoj.....	21-38	7
D. La kadro de homaj rajtoj.....	39-40	10
E. Obligacioj kaj respondecoj laŭ internacia juro.....	41-59	11
F. Roloj de aliaj koncernatoj.....	60-82	15
III. Konkludoj kaj rekomendoj.....	83-118	19
A. Rekomendoj al ĉiuj koncernaj koncernatoj.....	86-88	20
B. Rekomendoj al malsamaj ŝtataj institucioj.....	89-102	20
C. Rekomendoj al religiaj komunumoj.....	103-106	21
D. Rekomendoj al organizoj de la civila socio.....	107-111	22
E. Rekomendoj al amaskomunikiloj.....	112-115	22
F. Rekomendoj al la internacia komunumo.....	116-118	23

I. Enkonduko

1. La mandato de la Speciala Raportisto pri libereco de religio aŭ kredo estis kreita de la Komisiono pri Homaj Rajtoj laŭ ĝia rezolucio 1986/20 kaj renovigita de la Homaj Rajtoj-Konsilio en ĝiaj rezolucioj 6/37, 14/1 kaj 22/20.1

2. En sia rezolucio 25/12, la Konsilio pri Homaj Rajtoj kondamnis "ĉiujn formojn de perforto, maltoleremo kaj diskriminacio bazitaj sur aŭ en la nomo de religio aŭ kredo, kaj malobservoj de la libereco de penso, konscienco, religio aŭ kredo, ankaŭ kiel ajna pledado de religia malamo kiu konsistigas instigo al diskriminacio, malamikeco aŭ perforto, ĉu ĝi implikas la uzon de presitaj, aŭdvidaj aŭ elektronikaj amaskomunikiloj aŭ ajna alia rimedo". En tiu fono, la nuna raporto, en sia sekcio II, temigas preventadon de perforto farita en la nomo de religio kaj, en sia sekcio III, inkludas specifajn rekomendojn adresitajn al ĉiuj koncernaj koncernatoj.

II. Malhelpi perforton faritan en la nomo de religio

A. Kompleksa fenomeno

3. Perforto farita "en la nomo de religio", tio estas, surbaze de aŭ arogata al religiaj dogmoj de la kriminto², estas kompleksa fenomeno en diversaj partoj de la mondo. La brutaleco montrita en manifestiĝoj de tia perforto ofte igas observantojn senvortaj. Dum en kelkaj landoj perforto en la nomo de religio restas loka aŭ regiona fenomeno, terorismaj agoj faritaj intence por sendi tutmondajn mesaĝojn estas ĉiam pli elstaraj en la lastaj jaroj. En tiu kunteksto, prima facie "arkaikaj" agoj de krueleco ŝajnas esti cinike "scenigitaj" por servi modernan amaskomunikilaron voyeurismon, kiu ankoraŭ aldonas alian dimension de humiligilo al la sufero de viktimoj kaj iliaj familioj.

4. Perforto en la nomo de religio povas esti en la formo de celitaj atakoj kontraŭ individuoj aŭ komunumoj, komunuma perforto, memmortigaj atakoj, terorismo, ŝtata subpremo, diskriminaciaj politikoj aŭ leĝaro kaj aliaj specoj de perforta konduto. Ĝi ankaŭ povas esti enigita kaj eternigita en la statuso en diversaj formoj de struktura perforto pravigita en la nomo de religio. Perfektintoj konsistas el malsamaj specoj de neŝtataj agantoj, sed ankaŭ ŝtataj agentejoj aŭ — sufiĉe ofte — kombinaĵo de ambaŭ. En kelkaj landoj, armitaj grupoj alvokas religion por pravigi abomenaĵojn kiel ekzemple laŭcelaj amasmortigoj, eksterjuĝaj kaj resumaj ekzekutoj, devigitaj malaperoj, torturo, seksa perforto, sendistingaj atakoj kontraŭ civiluloj, amaselpeloj, sklavigo aŭ sistema detruo de certaj komunumoj. En aliaj landoj, viglaj grupoj ĉikanas religiajn malplimultojn vandaligante tombejojn kaj didomojn, kaptante terojn aŭ posedaĵojn kaj minacante ilian sekurecon.

5. La ĉefa problemoj en kelkaj landoj devenas de la malsukceso de la ŝtato kontraŭbatali kontraŭ terorismo aŭ perforto de neŝtataj agantoj, dum iuj ŝtataj instancoj en aliaj landoj subtenas tian perforton rekte aŭ nerekte, ekzemple, promociante malamon kontraŭ religiaj minoritatoj aŭ per blinda okulo al perforto, tial indulgante kulturon de senpuneco. Malobservoj de homaj rajtoj eĉ povas origini rekte de la ŝtata aparato mem, ekzemple, kiam Registaro frekventas perfortan subpremadon por "defendi" ŝtatan religion aŭ ekzistantajn religiajn hegemoniojn kontraŭ perceptitaj minacoj de religiaj konkurantoj aŭ internaj disidentoj. La implikiĝo de la ŝtato kun perforto en la nomo de religio tiel montras larĝan gamon da padronoj, intervalante de manko de kapablo ĝis nerektaj aŭ rektaj formoj de kunkulpeco aŭ intencaj politikoj de religia diskriminacio, foje eĉ kulminante per formala subteno aŭ sistema instrumentado de tia perforto de la ŝtato.

¹ Por superrigardo de la agadoj de la Speciala Raportisto inter 1 aŭgusto 2013 kaj 31 julio 2014, vidu A/69/261, paraj. 4–22.

² Kontraste, perforto "pro religio aŭ kredo" baziĝas sur la religia alligiteco de la viktimo (vidu A/HRC/13/40, para. 33).

6. Perforto en la nomo de religio misproporcie celas religiajn disidentojn, membrojn de religiaj minoritatoj aŭ konvertitojn.³ Homoj, suspektataj, ke ili subfosas nacian koherecon, estas ankaŭ oftaj celoj de netolerema perforto. Atakoj ankaŭ verŝajne pliiĝos kie estas agnoskita "oficiala" aŭ Ŝtata religio aŭ kiam religio estas uzata kiel rimedo por difini nacian identecon. Krome, viglaj grupoj, foje kun la subteno de policaj agentejoj, atakas homojn, precipe virinojn, kies vivmanieroj estas konsiderataj "malmoralaj" el la vidpunkto de certaj mallarĝe difinitaj religiaj kondutkodoj.

7. Tamen, perforto en la nomo de religio tuŝas ankaŭ sekvantojn de la sama religio, eble ankaŭ de plimulta religio, en kies nomo tiaj agoj estas farataj. Voĉoj de modereco aŭ kritikistoj kiuj aktive kontraŭbatalas la misuzon de sia religio por la pravigo de perforto portas pliiĝitan riskon de esti akuzitaj je "perfido" aŭ "blasfemo" kaj havi venĝajn punojn kaŭzitanj al ili mem.

8. La graveco de la afero rilate al libereco de religio aŭ kredo estas evidenta ĉar perforto en la nomo de religio estas fonto de multaj el la plej ekstremaj malobservoj de ĉi tiu homa rajto, kutime kune kun aliaj homaj-rajtoj-malobservoj ankaŭ. Libereco de religio aŭ kredo, pro sia naturo kiel homa rajto, protektas homojn prefere ol religioj. La deirpunkto por ĉia takso de religia aŭ kreda pluralismo devas do esti la memkomprenoj de homoj en ĉi tiu areo, kiuj povas esti sufiĉe diversaj.

9. Viktimoj de perforto venas de ĉiuj religiaj aŭ kredaj fonoj. Ili konsistas el adeptoj de grandaj "tradiciaj" komunumoj kaj anoj de malgrandaj aŭ novaj religiaj movadoj, kiuj ofte estas stigmatigitaj kiel "sektoj". Krome, ateistoj kaj agnostikuloj suferas en multaj landoj pro klimato de timigado, subpremo aŭ perforto. Alia ofte neglektita grupo de homoj estas la anoj de malsamaj indiĝenaj kredoj, kiuj ankaŭ estas celoj de perforto aranĝita fare de ŝtatagentejoj kaj/aŭ ne-ŝtataj aktoroj.

10. Sennombraj ekzemploj pruvas, ke perforto en la nomo de religio kutime montras prononcitan seksan dimension.⁴ Multaj virinoj kaj knabinoj estas viktimoj de "honora" mortigoj, acidaj atakoj, amputacioj aŭ skurĝoj, foje laŭ punkodoj kiuj baziĝas sur religiaj leĝoj. . Virinoj kaj knabinoj ankaŭ misproporcie suferas de seksa perforto, kiel seksperforto, forkapto, seksa sklavigo, ina genitara kripligo, malvola geedziĝo, ofte lige kun malvola konvertiĝo, aŭ aliaj kruelecoj.

11. Krome, homofoba kaj transfoba perforto kontraŭ lesbaninoj, gejoj, ambaŭseksemaj kaj transgenuloj (GLAT) ankaŭ povas esti farita en la nomo de religio. Tiuj perceptitaj kiel GLAT povas esti celoj de organizita misuzo, inkluzive de religiaj ekstremistoj.⁵ Perforto kontraŭ GLAT-personoj inkluzivas brutalajn grupajn seksperfortojn, tiel nomatajn "kuracajn" seksperfortojn kaj familian perforton pro ilia seksa orientiĝo kaj seksa identeco.

Estas forta ligo inter diskriminacio en juro kaj praktiko, kaj instigo al perforto en la nomo de religio kaj perforto mem. Perforto kontraŭ virinoj kaj kontraŭ GLAT-uloj ofte estas pravigita kaj legitimita per diskriminaciaj leĝoj bazitaj sur religiaj leĝoj aŭ subtenataj de religiaj aŭtoritatoj, kiel ekzemple leĝoj krimigantaj malfidelecon, samseksemon aŭ transvestadon. La Komitato pri Homaj Rajtoj notis kun maltrankvilo malamparoladon kaj manifestiĝojn de maltoleremo kaj antaŭjuĝo de religiaj gvidantoj kontraŭ individuoj surbaze de ilia seksa orientiĝo, en pli larĝa kunteksto de perfortagoj, inkluzive de mortigoj de GLAT-uloj.⁷ Ankaŭ estis raportoj . de rekta perforto ekzercita de religiaj aŭtoritatoj kontraŭ GLAT-uloj, kvankam multaj el ili estas religie interesitaj pri praktikado.

³ Vidu A/67/303, para. 15.

⁴ Vidu, ekzemple, www.ohchr.org/EN/NewsEvents/Pages/DisplayNews.aspx?NewsID=10522&LangID=E, www.ohchr.org/EN/NewsEvents/Pages/DisplayNews.aspx?NewsID=14125&LangID=E, www.ohchr.org/EN/NewsEvents/Pages/DisplayNews.aspx?NewsID=14618&LangID=E kaj www.ohchr.org/EN/NewsEvents/Pages/DisplayNews.aspx?NewsID=14936&LangID=E kaj www.ohchr.org/EN/NewsEvents/Pages/DisplayNews.aspx?NewsID=15094&LangID=E.

⁵ Vidu A/HRC/19/41, para. 21.

⁶ Vidu A/HRC/14/22/Add.2, paraj. 38 kaj 89.

⁷ Vidu CCPR/C/RUS/CO/6, para. 27.

B. Superante simplismajn interpretojn

1. Neadekvateco de izolado de "religio" kiel faktoro en konfliktopriskriboj

12. La sperto, ke religio estas alvokita en civilaj militoj, komunuma perforto, terorismaj agoj aŭ aliaj perfortaj konfliktoj, igas kelkajn observantojn uzi la etiketon "religio" larĝe kaj malstreĉite kiam ili analizas tiujn fenomenojn. Plurdimensiaj perfortaj konfliktoj ofte estas priskribitaj laŭ religiaj linioj. Kvankam tiaj priskriboj povas kapti kelkajn signifajn elementojn de la fenomeno, ili ne komprenas la kompleksecon de la aferoj. Fraptitoloj kiel "religia perforto", "religia enlanda milito" aŭ "sektaj konfliktoj" tendencas malklarigi la signifon de nereligiaj faktoroj, precipe politikaj faktoroj, por adekvata kompreno de la kernproblemoj.

13. Nereligiaj faktoroj, kiuj meritas esti serioze prenitaj, povas inkluzivi malsimplajn historiajn heredaĵojn de lando, klimaton de politika aŭtoritatismo, armeajn intervenojn, ekstreman malriĉecon, socian, kulturalan, ekonomian kaj politikan diskriminacion, ekskludon kaj marĝenigon, malegalecojn, kastajn hierarkiojn. , etna fragmentiĝo, rapidaj demografiaj ŝanĝoj, patriarkaj valoroj kaj "maĥisma" kulturo, migradprocezoj, larĝiĝanta abismo inter urbaj kaj kamparaj areoj, la rompo de senchava publika diskurso, manko de intergrupa komunikado, endemia korupto kaj politika amikeco, ĝeneraligita sensorĉo kun politiko, ĝenerala perdo de fido al malfortaj aŭ neekzistantaj publikaj institucioj, kaj kulturo de senpuneco kaj neado por pasintaj gravaj malobservoj de internaciaj homaj rajtoj kaj humanitara juro. Ĉiu specifa okazaĵo de perforto en la nomo de religio garantias zorgeman, kuntekstigitan analizon de ĉiuj signifaj faktoroj, inkluzive de la pli larĝa politika medio. Per tio evidentiĝos, ke religio preskaŭ neniam estas izolita radika kaŭzo de perfortaj konfliktoj aŭ atakoj.

14. Izola fokuso pri religio en priskriboj de perforto, konfliktoj kaj civilaj militoj ofte kreas la riskon nutri fatalismajn sintenojn. La impresoj, ke ŝajne "ĉiomas" religiaj aŭ konfesiaj diferencoj kuŝas ĉe la radiko de respektivaj problemoj, povas pliseverigi sentojn de senpoveco kaj konduki al neagado.

Tamen, se oni malĝuste supozas, ke certaj perfortaj konfliktoj havas siajn decidajn radikaŭzojn en religia malpaco, kiu supozeble komenciĝis antaŭ jarcentoj aŭ eĉ jarmiloj, tio verŝajne malatentigos la atenton de la respondecoj kiujn Registaroj, komunumestroj, amaskomunikiloj reprezentantoj, civila socio organizoj kaj internaciaj agentejoj havas hodiaŭ.

15. Cetere, gravas eviti "esentismajn" vidpunktojn, kiuj malvere atribuas perforton al la esenco de certaj religioj aŭ al religio ĝenerale. La formulo "perforto en la nomo de religio" en la nuna raporto estas intence elektita por emfazi la fakton, ke la krimintoj de perfortaj krimoj estas ĉiam homoj, ne religioj kiel tiaj. Estas homoj - individuoj, grupoj, komunumestroj, Ŝtataj reprezentantoj, neŝtataj agantoj kaj aliaj - kiuj alvokas religion aŭ specifajn religiajn dogmojn por legitimi, stoki, disvastigi aŭ eskaladi perforton. Alivorte, la rilato inter religio kaj perforto neniam povas esti tuja; ĝi ĉiam antaŭsupozas homan agentecon, tio estas, individuoj aŭ grupoj kiuj aktive okazigas tiun ligan — aŭ kiuj defias tiun ligan.

2. Neadekvateco de la instrumentaliga tezo

16. Dum izolita fokuso pri religio ignoras la gravecon de politikaj kaj aliaj nereligiaj faktoroj, la "instrumentaliga tezo", male, dekomence neas, ke religiaj motivoj povas ludi aŭtentan rolon en okazaĵoj de perforto. Anstataŭe, estas supozite ke krimintoj de tia perforto simple "instrumentigas" religion por politikaj, ekonomiaj aŭ aliaj sekularaj celoj. La esprimo "instrumentigo" peras la impreson ke religiaj persvadoj mem havas malmulte, se io ajn, farendaĵo kun la perfortagoj faritaj en sia nomo.

17. Tamen, malgravigi la signifon de religiaj motivoj, timoj kaj obsedoj en ĉi tiu kunteksto estus fakte malĝusta kaj koncipe malkonvena en multaj kazoj. Ĝi krome signifus, ke religiaj komunumoj kaj iliaj gvidantoj estas dekomence ekskluditaj de preni ajnan aŭtentan respondecon pri perforto en la nomo de religio kaj, implicite, ne povas kontribui signifoplene al traktado de la problemoj.

18. Restas vere, ke la perfortaj agoj ne povas esti atribuataj al religioj en si mem aŭ al iu aparta religio, ĉar tiuj agoj ĉiam estas plenumitaj de homoj, kiuj celas iujn celojn en apartaj sociaj, ekonomiaj, politikaj kaj historiaj kunteksto. Tamen estas same vere, ke homa agentejo konsistas el larĝa gamo da motivoj, inkluzive de religiaj. Dum en kelkaj kazoj perfortaj atakoj povas esti reĝisoritaj fare de makiavelaj strategiistoj kiuj vipas religiajn sentojn, ekzistas evidente religiaj fanatikuloj kiuj ŝajnas kredi ke, torturante aŭ mortigante kunhomojn, ili efektive plenumas servon al Dio. Plie, estas maltrankviliga realeco, ke religiaj fanatikuloj povas trovi kelkajn admirantojn kaj subtenantojn ene de siaj pli larĝaj komunumoj, kiuj erare recurre al perforto kiel manifestiĝo de forta religia engaĝiĝo. Religiaj komunumoj kaj iliaj gvidantoj, inkluzive de teologoj de diversaj konfesioj, havas respondecon pritrakti ĉi tiun problemon surbaze de klara analizo de ĝiaj diversaj radikaj kaŭzoj, inkluzive de malvastmensaj kaj polarizaj interpretoj de religiaj mesaĝoj.

3. Vasta gamo de faktoroj kaj aktoroj

19. La du supre menciitaj simplismaj interpretoj ofte aperas en diskutoj pri perforto en la nomo de religio. Kion ambaŭ interpretoj havas komune estas ke, kvankam laŭ malsamaj manieroj, ili ignoras signifajn faktorojn kaj aktorojn. La izolita fokuso pri religio neglektas la signifon de homa agentejo ĝenerale, politikajn kaj aliajn nereligiajn faktorojn aparte, tiel eventuale kondukante al fatalismo spite al ŝajne eterna sekta tumulto. Kontraŭe, la instrumentaligadtezo bagateligas la rolon kiun religiaj motivoj povas ludi en farado kaj apogado de perfortagoj, kondukante al neadekvataj respondoj de religiemaj komunumoj kaj iliaj gvidantoj.

20. La Speciala Raportanto estas konvinkita, ke politikoj celantaj venki perforton en la nomo de religio devas baziĝi sur ampleksa kompreno de ĉiuj subestaj faktoroj kaj respondecaj agantoj. Ĉi tio estas la sine qua non por mobilizi ĉiujn koncernajn koncernatojn por fari sian eblon por forigi tian perforton.

C. Radikaj kaŭzoj, faktoroj kaj politikaj cirkonstancoj

21. Perforto farita en la nomo de religio estas kompleksa realo. Konsiderante la vortlimojn de la nuna raporto, la Speciala Raportanto limigos sin al kelkaj neelĉerpaj tipologiaj observoj.⁸

1. Malvastmensaj interpretoj de religioj

22. Por multaj homoj, religio estas tre emocia afero, profunde ligita al sentoj de identeco, sindonemo kaj grupa alligiteco. Religiaj konvinkoj povas peli homojn puŝi siajn limojn kaj plenumi agojn de solidareco, kompato kaj bonfarado. Tamen, ĉi tiu enorma potencialo ankaŭ povas iĝi detrua forto, nutrante kolektivan polusiĝon, malvastecan kaj perfortan fanatikecon.

23. Religia fanatikeco estas danĝero, kiu ekzistas en diversaj religioj kaj kredoj. Provoj derivi tendencan al perforto rekte de specifaj teologiaj trajtoj de specialaj religioj estas tre problemaj. Ne nur ili malsukcesas fari justecon al la larĝa gamo de perfortaj manifestiĝoj ligitaj al la plej multaj malsamaj religioj kaj kredoj, inkluzive de sekularaj mondkonceptoj; ili ankaŭ neglektas la decidan faktoron de homa agentejo kiel antaŭe indikis.

24. Kvankam la plej multaj religioj pretendas transcendan — kaj ĉi-sence "transhoman" — originon, religiaj fontoj kaj normigaj konduktoj ĉiam akomodas malsamajn legaĵojn, kiujn aktive entreprenas homoj. Tiel, homa agentejo estas neeviteble implikita en interpretado de religiaj tradicioj, dogmoj, leĝoj aŭ identecoj. Malfermensaj interpretoj kiuj instigas toleremon, empatian kaj solidarecon trans limoj povas ekzisti kune kun malvastmensaj interpretoj de la sama religio, kiuj kondukas al polarigitaj mondkonceptoj kaj batalema malakcepto de homoj tenantaj aliajn persvadojn. Kiaj ajn la finfinaj originoj de religia kredo supozeble estas, homoj ĉiukaze portas respondecon pri la praktikaj sekvoj, kiujn ili tiras el la interpreto de sia kredo. Ĉi tio precipe validas por religiaj instruistoj, predikistoj kaj komunumestroj, kies influo devus ĉiam esti ligita kun plifortigita respondeco.

⁸

Vidu ankaŭ A/HRC/25/58, paraj. 16-70.

25. Kiam ajn perforto estas pravigita per la alvoko de religio aŭ arogata al religiaj dogmoj, la specifaj interpretoj, ekzemple, religiaj ideoj, konceptoj, bildoj aŭ angoroj, devas esti prenitaj serioze. Kvankam ili ne devus esti viditaj izolate de pli larĝaj politikaj kaj aliaj faktoroj, estus tro facile simple malakcepti polarigajn religiajn interpretojn kiel nurajn senkulpigojn por agresaj agoj. Samtempe oni povas eviti la faŭltojn de la esencismo, konsiderante, ke ĉiam la homoj, en siaj diversaj roloj kaj pozicioj, restas la respondecaj agentoj pri ajnaj pravigoj kaj komisiono de perforto.

2. Perdo de konfido en publikaj institucioj

26. La semoj de religia fanatikeco feliĉe ne ĉiam trovas fekundan grundon. Dum en multaj socioj tiuj, kiuj promocias religian malvastecon, perforton aŭ eĉ terorismon, ne sukcesas mobilizi multajn sekvantojn, en aliaj landoj iliaj ŝancoj povas esti pli altaj. Estas societoj, en kiuj la voĉoj de fanatikeco forte resonas kaj en kelkaj landoj ili eĉ sukcesis enfiltri gravajn partojn de la ŝtata aparato aŭ gvidi la Registaro.

27. Unu ĉefa faktoro, kiu kutime igas pli grandajn grupojn de homoj akceptemaj al mesaĝoj de religia ekstremismo, estas ĝenerala perdo de fido al publikaj institucioj. Kio ofte komenciĝas per endemia korupto kaj politika amikeco povas finiĝi en totala elreviĝo kun ŝtata politiko de grandaj partoj de la loĝantaro.

Tamen, se homoj perdis ajnan fidon en la justa funkciado de publikaj institucioj, ili provos administri sian vivon per uzado de siaj propraj subtenaj retoj. Ofte tiaj retoj estas difinitaj laŭ etnaj aŭ religiaj linioj.

28. Kiam ĝeneralaj publikaj institucioj perdas sian kredindecon, grupiĝoj difinitaj de etnaj kaj/aŭ religiaj lojalecoj samtempe akiras pli da graveco. Tiaj fragmentiĝoprocezoj tipe produktas enen aspektantajn pensmanieron, kolektivajn angorojn kaj sintenojn de ĝenerala suspekto kontraŭ ĉio okazanta ekster la limoj de onies propra grupo. Kie la volo fidi homojn iom post iom ŝrumpas al interna rondo, kolektiva malvastemo estos verŝajna sekvo. En ĉi tiu situacio, polarizaj apokalipsaj religiaj mesaĝoj povas iĝi "allogaj" ĉar ili fakte ŝajnas kongrui kun la pensmaniero de homoj, kiuj sentas, ke ili vivas sub sieĝo en malamika kaj danĝera politika medio. Ĉiutagaj angoroj kaj batalemaj religiaj mesaĝoj povas tiel miksiĝi unu en la alian.

29. En tia malfortika konstelacio, subita krizo kiel okazaĵo aŭ eĉ nuraj onidiroj povas facile ekbruligi amasskalan perforton, inkluzive de teruraj agoj de barbareco pravigitaj en la nomo de religio. Pro la manko de fidindaj ĝeneralaj publikaj institucioj, politika histerio povas komenci kaj plu veneni la rilaton inter konkurantaj komunumoj. La fina rezulto de ĉi tiu malvirta ciklo povas esti klimato de politika paranojo en kiu militarigitaj grupoj batalas unu la alian uzante ĉiujn disponeblajn rimedojn, inkluzive de religia kondamno kaj demonigo. Militigitaj grupidentecoj difinitaj laŭ religiaj linioj kaj dikotomigitaj religiaj mondkonceptoj povas tiel plifortigi unu la alian.

30. La foresto de fidindaj publikaj institucioj ofte iras kune kun malkresko de publika komunikado. Se negativaj onidiroj restas nekontrolitaj de iu ajn kontraŭpruvo, kiu povus esti prezentita kaj diskutita en publikaj diskursoj, ili povas malmoliĝi al plenrajtaj konspiraj projekcioj. En tiaj situacioj, apokalipsaj bildoj kaj perfortaj mesaĝoj, kiuj povas esti trovitaj ene de malsamaj religiaj tradicioj, povas disponigi interpretajn padronojn por taksado de nuntempaj angoroj, tiel iĝante plia faktoro de perforta eskalado.

3. Politikoj de ekskludo

31. Dum multaj el la plej ekstremaj perfortaj agoj en la nomo de religio nuntempe okazas en la kunteksto de malsukcesaj aŭ malsukcesaj ŝtatoj, ŝtataj instancoj ankaŭ povas esti rekte implikitaj en perforta sekta polusiĝo. Ĉi tio ofte okazas, kie la ŝtato komprenas sin kiel la gardiston de unu aparta religio. Se tio estas kunmetita kun "oficiala" aŭ ŝtata religio, la negativa efiko al homoj apartenantaj al religiaj malplimultoj tendencas esti eĉ pli malbona. Dum la anoj de la protektita(j) religio(j) kutime ricevas privilegian traktadon, anoj de aliaj religioj aŭ kredoj povas suferi gravan diskriminacion, kiel ekzemple subreprezentado en publika dungado, ekskludo de altduko aŭ eĉ senigo de civitaneco.

La sperto de sistema ekskludo preskaŭ neeviteble kondukas al malpartio ene de la socio.

32. Politikoj de ekskludo en la kampo de religio ekzistas sub malsamaj aŭspicioj. Unuflanke, ekzistas kelkaj Registaroj kiuj bazas sian legitimecon sur sia rolo kiel gardantoj de certaj religiaj veraj asertoj.

Tiuj homoj kiuj ne aliĝas al la protekta religio aŭ tiuj kiuj sekvas interpretojn rigarditajn kiel "deviajn" povas esti publike atakitaj kiel "malfideluloj", "apostatoj" aŭ "herezuloj"; iu ŝtato povas eĉ ekzerci premon por perforte konverti ilin al la oficiala religio de la lando.

33. Aliflanke, ekzistas eĉ pli larĝa grupo de ŝtatoj, inkluzive de formale laikaj ŝtatoj, kiuj reklamas apartan religian heredaĵon kiel enecan parton de sia nacia identeco, sen recurri al specifaj veraj asertoj. Tia nacia heredaĵo povas aŭ konsisti el unu religio, kiu plejparte formis la nacian historion, aŭ konsisti el kelkaj malsamaj religioj aŭ kredoj, kiuj estas oficiale rekonitaj kiel konsistigado de la "tradicia religia mozaiko" de la nacio. Fakte, la faŭltolinioj rezultigantaj el utiligado de religio por la antaŭenigo de nacia identeco ofte kuras inter "tradiciaj" kaj "ne-tradiciaj" religioj, inkluzive de religioj aŭ kredoj de enmigrintoj. Individuoj aŭ grupoj perceptitaj kiel ne konformaj al la tradicia memkompreno de la nacio povas esti suspektitaj je subfosado de nacia kohezio aŭ eĉ funkciado kiel kvinaj kolumnoj je la avantaĝo de "eksterlandaj potencoj" aŭ "eksterlandaj organdonacantoj".

34. Politikoj de ekskludo ofte manifestiĝas en malamikaj publikaj deklaroj faritaj de popularismaj politikistoj, kutime lige kun instigo al religia malamo en la amaskomunikilaro. Foje, eĉ tre malgrandaj malplimulto estas demonigitaj kiel supozeble danĝeraj minacoj al la longperspektiva supervivo de la nacio, aŭ ili estas akuzitaj je esti implikitaj en kaŝaj komplotoj. La Speciala Raportisto ofte rimarkis prononcitan seksan dimension en malama parolado, ekzemple, la ekscitita timo de ampleksaj demografiaj ŝanĝoj supozeble en strategia provo de malplimulto por akiri la superecon longtempe, kaj kiel rezulto de hiperbola seksa impulso atribuita al membroj de religiemaj malplimulto, kiuj tiel estas prezentitaj kiel "primitivaj". GLAT-homoj ankaŭ estis malvere portretitaj en religia diskurso kiel "minacante" la supervivon de nacio aŭ estante parto de "komploto" kontroli loĝantarkreskon.

35. Politikoj de ekskludo ankaŭ povas manifestiĝi en formalaj agoj de administrado aŭ leĝaro. Ekzemple, nekonvenaj religiaj malplimulto povas alfronti nesupereblajn malhelpojn kiam ili provas akiri juran personecan statuson, sen kiu ili ne povas evoluigi infrastrukturon necesan por prizorgi siajn komunumajn aferojn en daŭrigebla maniero. Foje la ekzisto mem de tiaj komunumoj en lando estas konsiderata "kontraŭleĝa". Kiel rezulto, homoj apartenantaj al tiaj diskriminacitaj malplimulto tipe suferas sisteman ĉikanon kaj timigadon. Faktoro kiu plue pliiĝas la verŝajnecon de ĉikano estas kontraŭ-blasfemaj leĝoj aŭ kontraŭprozelitismo leĝoj, kiuj povas minaci krimajn punojn por malklare ĉirkaŭlimigitaj "deliktoj". Sennombraj ekzemploj pruvas, ke tiaj leĝoj misproporcie influas minoritatojn. Dume, ili povas instigi mem-nomutajn viglajn grupojn fari agojn de perforta agreso, ofte kun rekta aŭ nereka subteno de policaj agentejoj.

4. Senpuneco, bagateligo kaj la kulturo de silento

36. Grava problemo sub perforto en la nomo de religio estas kulturo de senpuneco, kiu ekzistas en sufiĉe multaj landoj. Ofte, viktimoj kaj iliaj familioj raportas ke la aŭtoritatoj ne disponigas efikan protekton, ke polico atingas la scenon de perforto malfrue aŭ iĝas spektantoj rigardantaj la didomojn esti forbruligitaj aŭ homoj atakitaj fare de agresema homamaso. Ne ĉiam estas klare ĉu senpuneco rezultas el manko de kapablo aŭ eĉ reflektas certan gradon de kunkulpeco de partoj de la ŝtata aparato.

37. Plia faktoro, kiu pligravigas la situacion, estas la tendenco de iuj Registaroj ignori aŭ malgravigi la sistemajn radikkaŭzojn de perforto nome de religio. Kiam ili traktas la aferon, ili povas bagateligi ĝin kiel "sporadaj okazaĵoj" supozeble kaŭzitaj de kelkaj nerespondecaj individuoj, sen agnoski la pli larĝan strukturan aŭ politikan dimension de la afero. Oficialaj statistikoj montrantaj la frekvencon kaj padronojn de perforto, inkluzive de disaj datumoj pri la subestaj motivoj, ofte ne ekzistas.

38. En klimato de timo kaj timigado en kelkaj landoj - aŭ kaŭzita de agresemaj neŝtataj agantoj aŭ de subpremaj Registaro - la loĝantaro povas plejparte deteni eĉ de paroli pri perforto farita en la nomo de religio. Ĉi tio konsistigas ankoraŭ alian tavolon de la problemo. La kreskanta kulturo de silento, ofte pliseverigita de restriktaj leĝoj, malhelpas respondecajn koncernatojn trakti la problemon publike kaj

strategie. Venki la kulturon de silento estas grava antaŭkondiĉo por respondeci registarojn pri koncernaj politikaj agoj kaj preterlasoj, inkluzive de situacioj de senpuneco.

D. La kadro de homaj rajtoj

39. La plago de perforto en la nomo de religio postulas kunan agadon de Ŝtatoj, religiaj kaj kredaj komunumoj, interreligiaj iniciatoj, civila socio kaj amaskomunikiloj por enhavi kaj eventuale venki ĉi tiun fenomenon. Homaj rajtoj disponigas la normigan kadron en kiu ĉiuj politikoj traktantaj la problemon kaj ĝiajn radikkaŭzojn devas esti evoluigitaj. Ilia potencialo ĉi-rilate estas multnombra:

(a) Homaj rajtoj reprezentas larĝan moralan konsenton aprobitan de la internacia komunumo kaj estas devigaj laŭ internacia juro, tiel kombinante moralan persvadon kun jura forto;

(b) Homaj rajtoj estas ligitaj kun la starigo de infrastrukturaj institucioj je la tutmonda, regiona, nacia kaj subnacia niveloj. Ĉi tiu kompleksa infrastrukturo faciligas strategian kunlaboron inter malsamaj koncernatoj en la efektiveco kaj monitorado de homaj rajtoj;

(c) La infrastrukturo de homaj-rajtoj-institucioj kaj mekanismoj je malsamaj niveloj - de tutmonda ĝis loka - povas krome helpi konstrui aŭ restarigi fidon inter homoj, precipe en situacioj en kiuj publikaj institucioj en socio plejparte ĉesis funkcii adekvate;

(d) Kvankam homaj rajtoj kiel juraj normoj ne mem konsistigas ĝeneralan kredsistemon, la subestaj principoj - kiel ekzemple la respekto al homa digno, la egaleco de ĉiuj homoj kaj la aspiro al universala justeco - havas substantivan interkovrojn kun multaj religiaj, kulturo kaj filozofiaj tradicioj. Homaj rajtoj povas do doni instigojn por plifortigi la konscion pri la bonfaraj mesaĝoj enhavitaj en malsamaj religioj aŭ kredoj por konstrui fortecon kontraŭ mesaĝoj de malamo kaj perforto;

(e) Libereco de religio aŭ kredo, ligo kun aliaj homaj rajtoj, disponigas la normigan bazon por la kunekzistado kaj kunlaboro de homoj apartenantaj al plej malsamaj religioj aŭ kredoj kaj devigas la Ŝtaton disponigi inkluzivan kadron. Krome, religia libereco aŭ kredo certigas, ke malsamaj komunumoj kaj subkomunumoj ricevos protekton.

40. Ĉi tiu ne ĝisfunda listo montras la eblon de homaj rajtoj kunigi diversajn koncernatojn, kiuj, en kunordaj agoj, devus klopodi por kontraŭbatali perforton en la nomo de religio. Malsupre, la Speciala Raportisto diskutas specifajn rolojn de iuj koncernaj koncernatoj en ĉi tiu areo.

E. Obligacioj kaj respondecoj laŭ internacia juro

1. Superaj devoj de la Ŝtato

41. La Ŝtato ne estas nur alia koncernato apud diversaj aliaj agantoj kaj institucioj. Kiel la formala garantianto de homaj rajtoj laŭ internacia juro, la Ŝtato havas ĝeneralan devontigon kiu povas esti dividita koncipe en tri niveloj, tio estas, la devontigoj respekti, protekti kaj antaŭenigi homajn rajtojn.

(a) Obligacioj respekti

42. Por la kunteksto de la nuna diskuto, la devoj respekti ĉefe postulas, ke la Ŝtato forlasu ĉiajn — formalajn aŭ neformalajn — politikojn de ekskludo, per kiuj personoj apartenantaj al iuj grupoj suferas diskriminacion.⁹ Ĉi tio havas multajn sekvojn. Aparte, registaraj reprezentantoj devas klare sindeteni de ajnaj deklaroj, kiuj povas esti perceptitaj kiel tolerantaj aŭ eĉ instigantajn perfortagojn, kiuj celas religiajn malkonsentulojn, religiemajn malplimultojn aŭ aliajn grupojn de homoj. Leĝaro kiu igas la ekziston de certaj religiaj komunumoj kiel tiaj "kontraŭleĝa" en la lando aŭ malhelpas ilin disvolvi

⁹

Vidu ĝeneralan komenton de la Komitato pri Homaj Rajtoj n-ro. 22, CCPR/C/21/Rev.1/

Add.4, paraj. 9 kaj 10.

daŭrigebla infrastrukturo estas malkongrua kun la universala rajto je libereco de religio aŭ kredo kaj devus esti revokita. Tia leĝaro krome nutras rankorojn kaj povas instigi agojn de timigado, inkluzive de policagentejoj. Krome, la Ŝtato devus nuligi kontraŭ-blasfemajn leĝojn, kontraŭ-konvertitajn leĝojn kaj krimleĝojn kiuj diskriminacias kontraŭ iuj homoj laŭ iliaj religiaj alligitecoj aŭ kredoj aŭ krimigas iliajn "disidentajn" praktikojn. Krom plie pliigi la vundeblecon de marĝenigitaj grupoj aŭ individuoj, tiuj leĝoj povas doni pretekston al viglaj grupoj kaj aliaj krimintoj de malamo por timigado de homoj kaj farado de perfortagoj. Lernolibroj uzataj por lerneja edukado ne devus enhavi stereotipojn kaj antaŭjuĝojn, kiuj povas vekti malamikajn sentojn kontraŭ la anoj de certaj religioj aŭ kredoj kaj grupoj kiuj suferas sisteman diskriminacion, inkluzive de virinoj kaj GLAT-uloj.

43. Por funkcii kiel kredinda garantianto de religia libereco aŭ kredo por ĉiuj, la Ŝtato ne identiĝu ekskluzive kun unu aparta religio aŭ kredo (aŭ unu speciala speco de religioj) koste de egala traktado de la sekvantoj de aliaj kredoj.¹⁰ Kiel ampleksa sperto pruvas, la uzo de religio en la kunteksto de nacia identeca politiko ĉiam enhavas pligravajn riskojn de diskriminacio kontraŭ minoritatoj, ekzemple, kontraŭ membroj de enmigrintaj religiaj komunumoj aŭ novaj religiaj movadoj, tiel kreante disiĝon en la socio. Ĉiuj ekskluzivaj agordoj devus esti do kritike traktitaj kaj finfine anstataŭigitaj per inkluziva institucia kadro en kiu religia diverseco povas disvolviĝi sen diskriminacio kaj sen timo.

(b) Devoj protekti

44. Malobservoj de homaj rajtoj ne nur devenas de la Ŝtato; ili estas sufiĉe ofte faritaj de neŝtataj agantoj. Tamen, la Ŝtato portas respondecon por tiaj agoj tiom kiom ili povas reflekti neadekvatan homarajtan protekton.

45. Unua paŝo por havigi protekton kontraŭ perforto en la nomo de religio estas rapida kaj senduba kondamno de tiaj agoj, kiam ajn ili okazas, fare de altaj reprezentantoj de la Ŝtato. Ŝtataj reprezentantoj ja devus ekgvidi malaprobi perforton, esprimante simpatian por viktimoj kaj disponigante publikan subtenon por celitaj individuoj aŭ grupoj. Perfortaj atakoj celantaj membroj de grupoj, kiuj alfrontas sisteman diskriminacion en la nomo de religio, devus esti komprenataj kiel atakoj kontraŭ la tuta socio.

Publikaj mesaĝoj tiucele, tamen, povas esti kredindaj nur se ili malkaŝe traktas la fundamentajn kaŭzojn, inkluzive de sistemaj politikaj kondiĉoj, kiuj povas iĝi ebligaj faktoroj de perforto. Bedaŭrinde, iuj Registaroj montras emon recurri al politikoj de bagatelizado de perforto atribuant la okazaĵojn al nur kelkaj nerespondecaj individuoj sen agnoski la pli larĝajn politikajn grandecojn de la afero.

Venki tian bagateligon estas la sine qua non por desegni efikajn preventajn kaj elteni strategiojn.

46. Grava afero en la kunteksto de protekto kontraŭ perforto en la nomo de religio estas la batalo kontraŭ senpuneco, kie ajn ĝi ekzistas. Tiuj kiuj faras, aŭ estas kunkulpuloj en, perfortagoj devas ĉiam esti kondukataj al justeco. Tio postulas trejnadon por policagentejoj kaj la establado de efika kaj sendependa juĝistaro. Krome, kontraŭ-diskriminacia leĝaro ludas nemalhaveblan rolon en protektado de la egaleco de ĉiuj en ilia ĝuado de homaj rajtoj, trans religiaj aŭ konfesiaj dislimoj, tiel malhelpante aŭ venkante disiĝon ene de socio.

47. Kvankam la devo de la Ŝtatoj protekti homajn rajtojn postulas, ke ili prenu efikajn rimedojn por batali kontraŭ terorismo, la Speciala Raportisto ŝatus ripeti, ke Ŝtatoj devas certigi, ke ĉiu mezuro prenita por batali kontraŭ terorismo plene plenumu iliajn devojn laŭ la internacia juro, precipe homaj rajtoj, rifuĝinto kaj humanitara juro. En ĉi tiu kunteksto, la celado de specifaj grupoj, inkluzive de membroj de apartaj religiaj komunumoj per tiel nomata religia profilado, estas maltrankviliga.¹¹

(c) Devoj promocii

48. Preter respekto kaj protektado de homaj rajtoj, Ŝtatoj ankaŭ devus preni larĝan gamon da pozitivaj rimedoj celantaj faciligi ilian efikan efektivigon. Ĉi tio inkluzivas provizi taŭgan

¹⁰

Vidu A/HRC/19/60, paraj. 65 kaj 66.

¹¹

Vidu A/HRC/4/21, paraj. 40-42.

kadro en kiu aliaj koncernatoj, inkluzive de religiaj komunumoj, interreligiaj iniciatoj, civilsociaj organizoj, defendantoj de homaj rajtoj kaj amaskomunikilaj profesiuloj, povas disvolvi sian specifan potencialon.

49. Krome, la Ŝtato mem devus uzi ĉiujn disponeblajn rimedojn — inkluzive de formala kaj neformala edukado kaj komunuma disvastigo — por antaŭenigi kulturon de respekto, nediskriminacio kaj aprezo de diverseco ene de la socio. En proksima interkonsiliĝo kun ĉiuj koncernaj koncernatoj, la Ŝtato devus evoluigi naciajn agadplanojn kontraŭ perforto en la nomo de religio. Utila dokumento en tiu ĉi kunteksto estas la Rabata Plano de Agado pri la malpermeso de pledado de nacia, rasa aŭ religia malamo, kiu konsistigas instigon al diskriminacio, malamikeco aŭ perforto.¹² La Rabat-Agadplano, ellaborita kun larĝa partopreno de fakuloj, membroŝtatoj kaj civilsociaj organizoj sub la aŭspicioj de la Oficejo de la Alta Komisararo de Unuiĝintaj Nacioj pri Homaj Rajtoj, povas provizi gvidon pri kiel konstrui rezistemon en socio kontraŭ instigo al religia malamo kaj samtempaj perfortagoj. Konstrui rezistecon postulas ampleksan gamon de agadoj, inkluzive de edukaj klopodoj, fruaj avertaj kapabloj kaj politikoj pri kriz-preteco, per establado de kanaloj de komunikado, kiuj ebligas al koncernaj agantoj respondi strategie kaj rapide.

50. Naciaj institucioj pri homaj rajtoj estas precipe taŭgaj por la promocio de homaj rajtoj. Kelkaj el ili havas eksplicitan mandaton por ankaŭ antaŭenigi intergrupajn rilatojn. La Speciala Raportisto ŝatus instigi ilin, inkluzive de ilia Internacia Kunordiga Komitato, preni aktivan proprion de la Rabata Plano de Agado kaj evoluigi strategiojn por forigi la radikkaŭzojn de perforto en la nomo de religio.

51. Krome, Ŝtatoj devus protekti la memoron de ĉiuj loĝantargrupoj, kaj de religiaj komunumoj precipe, inkluzive de disvolvado kaj protektado de naciaj arkivoj, memormuzeoj kaj monumentoj.

2. Respondeco protekti loĝantarojn kontraŭ genocido, militkrimoj, etna purigado kaj krimoj kontraŭ la homaro

52. En la Monda Pintkunveno de 2005, Ŝtatestroj kaj Registaro engaĝiĝis al la respondeco protekti siajn loĝantarojn kontraŭ genocido, militkrimoj, etna purigado kaj krimoj kontraŭ la homaro.¹³ Ĉi tio implicas la respondecon de Ŝtatoj protekti siajn proprajn loĝantarojn kontraŭ abomenaj krimoj; la respondeco helpi aliajn Ŝtatojn fari tion per la liverado de internacia helpo; kaj la respondeco fari kolektivan agon kiam Ŝtato evidente ne protektas sian loĝantaron. Aparte, la vorto "populacio" rilatas al ĉiuj homoj vivantaj ene de la teritorio de ŝtato, ĉu civitanoj aŭ ne, kaj inkluzive de religiaj grupoj. La principo baziĝas sur ekzistantaj devoj laŭ internacia juro kaj enkorpiĝas politikan decidon malhelpi kaj reagi al abomenindaj krimoj, sed ne mem havas sendependan juran karakteron.

53. En sia raporto de 2009 pri efektivigo de la respondeco protekti (A/63/677), la Ĝenerala Sekretario establis kadron por efektivigi la respondecon protekti principon surbaze de tri egalaj, reciproke plifortigaj kaj nesekvencaj kolonoj. La unua kolono ampleksas la respondecon de ĉiu individua Ŝtato protekti siajn loĝantarojn kontraŭ genocido, militkrimoj, etna purigado kaj krimoj kontraŭ la homaro. La dua kolono fokusiĝas al la liverado de internacia helpo surbaze de paragrafoj 138 kaj 139 de la Monda Pintkonferenca Rezulto de 2005, kiu asertas, ke la internacia komunumo devus laŭeble kuraĝigi kaj helpi al Ŝtatoj ekzerci ĉi tiun respondecon, kaj ke la internacia komunumo devus ankaŭ subteni la Unuiĝintajn Naciojn por starigi fruan avertan kapablon kaj helpi tiujn, kiuj estas sub streso, antaŭ ol eksplodos krizoj kaj konfliktoj. La tria kolono skizas eblojn por preni kolektivan agadon, ĝustatempe kaj decida maniero kaj konforme al la Ĉarto de la Unuiĝintaj Nacioj, se pacaj rimedoj estu neadekvataj kaj kie naciaj aŭtoritatoj evidente ne sukcesas protekti siajn loĝantarojn.¹⁴

¹²

Vidu A/HRC/22/17/Add.4, aneksajon.

¹³

Vidu la rezolucion 60/1 de la Ĝenerala Asembleo, paragrafojn. 138 kaj 139.

¹⁴

Vidu ankaŭ www.un.org/en/preventgenocide/adviser/responsibility.shtml; kaj A/69/266,

paras. 78-85.

3. Devoj de neŝtataj armitaj grupoj

(a) Internacia juro pri homaj rajtoj

54. Dum la internacia juro pri homaj rajtoj tradicie koncentriĝis nur sur la devoj de Ŝtatoj¹⁵, evoluanta aliro rekonas la gravecon kaj efikon de certaj neŝtataj agantoj, argumentante, ke kelkaj homaj rajtoj ankaŭ validas por ili, inkluzive de neŝtataj armitaj grupoj kun (aŭ verŝajne eĉ sen) efika kontrolo de teritorio. Tiurilate, la Komitato pri Forigo de Diskriminacio kontraŭ Virinoj emfazis en sia ĝenerala rekomendo n-ro 30 (2013) pri virinoj en konflikto-preventado, konflikto kaj postkonflikta situacioj, ke "sub certaj cirkonstancoj, precipe kiam armita grupo kun identigebla politika strukturo ekzercas signifan kontrolon de teritorio kaj loĝantaro, neŝtataj agantoj estas devigataj respekti internaciajn homajn rajtojn".¹⁶

55. Specialaj proceduroj kaj enketaj komisionoj ankaŭ traktis malobservojn de homaj rajtoj faritaj en la nomo de religio fare de armitaj grupoj kun efika kontrolo de teritorio.¹⁷ "Efika kontrolo" signifas, ke la neŝtata armita grupo plifirmigis sian kontrolon kaj aŭtoritaton super teritorio tiomgrade ke ĝi povas ekskludi la Ŝtaton de regado de la teritorio sur pli ol provizora bazo.¹⁸ Krome, armitaj grupoj sen efika kontrolo de teritorio laŭdire faris malobservojn de homaj rajtoj.¹⁹ En majo 2014, raporto de la Misio de Unuiĝintaj Nacioj en la Respubliko de Suda Sudano²⁰ emfazis, ke la plej bazaj devoj pri homaj rajtoj, precipe tiuj elirantaj el deviga internacia juro (*jus cogens*), ligas kaj la Ŝtaton kaj armitajn opoziciajn grupojn en tempoj de paco kaj dum armita konflikto.

(b) Internacia humanitara juro

56. En la okazo, ke neŝtata armita grupo partoprenas en armita konflikto, oni povas ankaŭ alvoki internacian humanitaran juron. Artikolo 3 komuna al la kvar Ĝenevaj Konvencioj de 1949 difinas certajn minimumajn garantiojn, kiujn ĉiuj partioj implikitaj en neinternacia armita konflikto devas observi, inkluzive de trakti en ĉiuj cirkonstancoj personojn kiuj ne aktivis partoprenon en la malamikecoj humane, sen iu ajn malfavora distingo fondita. pri religio aŭ kredo. Krome, kelkaj normoj enhavitaj en la Konvencioj de Ĝenevo de 1949 kaj la Aldonaj Protokoloj I kaj II de 1977 atingis la statuson de kutima internacia juro kaj, kiel tia, devigas ĉiujn partiojn de la armita konflikto.²¹

57. Plej precipe, la internacia humanitara juro postulas, ke kaj la ŝtataj kaj neŝtataj armitaj grupoj prenu ĉiujn rimedojn por minimumigi la efikon de perforto sur civiluloj, respektu la principojn de distingo kaj proporcieco dum farado de militaj operacioj kaj garantiu la sekurecon kaj protekton de civiluloj ebligante ilin forlasi areojn trafitajn de perforto en sekureco kaj digno kaj ankaŭ aliri bazan humanitaran helpon ĉiam.²²

¹⁵ Vidu CCPR/C/21/Rev.1/Add.13, para. 8.

¹⁶ Vidu CEDAW/C/GC/30, para. 16.

¹⁷ Vidu, ekzemple, A/56/253, paraj. 27 kaj 30, koncerne la talibanojn; A/HRC/2/7, para. 19, pri Hizbulaho; A/HRC/18/48, para. 31, koncerne Al-Ŝabaab; kaj www.ohchr.org/Documents/HRBodies/HRCouncil/CoISyria/HRC_CRP_ISIS_14Nov2014.pdf, koncerne Islaman Ŝtaton en Irako kaj la Levantenio.

¹⁸ Vidu artikolon 42 el la Regularoj pri la Leĝoj kaj Kutimoj de Milito sur Tero; CCPR/C/21/Rev.1/Add.13, para. 10; kaj CAT/C/GC/2, para. 16.

¹⁹ Vidu www2.ohchr.org/SPdocs/Countries/LRARReport_December2009_E.pdf kaj www2.ohchr.org/SPdocs/Countries/LRARReport_SudanDecember2009.doc, koncerne la Rezistarmeon de la Sinjoro.

²⁰ Vidu www.unmiss.unmissions.org/Portals/unmiss/Human%20Rights%20Reports/UNMISS%20Conflict%20in%20South%20Sudan%20-%20A%20Human%20Rights%20Report.pdf.

²¹ Vidu Jean-Marie Henckaerts kaj Louise Doswald-Beck, *Kutima Internacio Humanitara Juro, Volume I: Reguloj*, Internacia Komitato de la Ruĝa Kruco (Kembriĝo: Cambridge University Press, 2005), kun reguloj 3, 27, 30, 38, 40, 88, 104 kaj 127 specife rilatante al "religiaj" temoj.

²² Vidu www.ohchr.org/EN/NewsEvents/Pages/DisplayNews.aspx?NewsID=14884&LangID=E.

(c) Internacia puna juro

58. Certa konduto de membroj de neŝtataj armitaj grupoj ankaŭ povas ekigi individuan respondecon laŭ internacia puna juro. La Roma Statuto de la Internacia Puna Kortumo disponigas difinojn de "genocido" en artikolo 6, de "krimoj kontraŭ la homaro" en artikolo 7 kaj de "militkrimoj" en artikolo 8. Ĉi tiuj dispozicioj ankaŭ inkluzivas plurajn referencojn al la terminoj "religia" aŭ "religio", ekzemple, en artikolo 6 ("agoj faritaj kun intenco detrui, tute aŭ parte, [...] religian grupon, kiel tia"), artikolo 7, paragrafo 1 (h), ("persekuto kontraŭ iu identigebla grupo aŭ kolektivo pro [...] religiaj kialoj") same kiel artikolo 8, paragrafo 2 (b)(ix) kaj (e)(iv), ("[l]intence direktante atakojn kontraŭ konstruaĵoj dediĉitaj al religio, [...] kondiĉe ke ili ne estas militaj celoj").

59. Individua krima respondeco estas esenca por certigi respondecon pri krudaj aŭ gravaj malobservoj de internaciaj homaj rajtoj kaj humanitara juro. Tamen, laŭ artikolo 25, paragrafo 3 (f), de la Roma Statuto, "persono, kiu forlasas la klopodon fari la krimon aŭ alie malhelpas la plenumon de la krimo, ne respondecas pri puno laŭ ĉi tiu Statuto pro la provo fari tiun krimon, se tiu persono tute kaj libervole rezignis pri la krima celo". Tial, ĉi tiu kondiĉo en kombinaĵo kun la minaco de ebla internacia procesigo povas espereble influi individuajn membrojn de neŝtataj armitaj grupoj por forlasi iliajn klopodojn fari internaciajn krimojn.

F. Roloj de aliaj koncernatoj

1. Religiaj komunumoj kaj iliaj gvidantoj

60. Perfortuloj tipe reprezentas kompare malgrandajn segmentojn de la diversaj religiaj komunumoj al kiuj ili apartenas, dum la granda plimulto de kredantoj estas kutime konsternita vidante perforton farita en la nomo de sia religio. Des pli gravas, ke la plimulto kaj iliaj gvidantoj, kiuj ne apogas la perforton, parolu kontraŭ ĝi. En kelkaj landoj, religiaj komunumoj organizas larĝajn manifestaciojn kaj uzas ĉiujn disponeblajn amaskomunikilarojn por publike kondamni religiajn pravigojn de perfortaj abomenaĵoj.

Tamen, ekzistas ankaŭ situacioj, en kiuj la silento de la plimulto kaj de iliaj gvidantoj estas sufiĉe "surdiga", tiel fakte lasante la publikan scenejon al malgrandaj agresemaj grupoj.²³ Elparoli en ĉi tiuj situacioj ofte postulas kuraĝon, decidemon kaj kapablon kapti ŝancojn. interveni en la ĝusta momento kiam perforto ekestas kaj ankoraŭ povas esti enhavita kaj bridigita.

61. Superi kulturon de silento, kie ajn ĝi ekzistas, antaŭ perfortaj atakoj estas plej grava. Ofte, krimintoj de perforto ŝajnis agi nome de "silenta plimulto". Religiaj fanatikuloj krome ŝatas prezenti sin kiel "herooj" kaj religia avangardo kiu finfine reklamas la interesojn de sia komunumo. Dum la plimulto kaj pli larĝaj komunumoj restas plejparte silentaj, ekstremistoj povas facile ludi ĉi tiun ludon. Ili povas senti, ke ili havas leteron por fari perfortajn agojn kaj vendi ĉi tiujn abomenaĵojn kiel manifestiĝojn de religia sindonemo.

62. Venki la kulturon de silento ne estas facila tasko kaj, laŭ la specifa situacio, tiaj provoj povas esti sufiĉe riskaj. Unu problemo estas ke ekstremismaj religiemaj grupoj tipe ricevas aŭ serĉas uzi larĝan amaskomunikilan kovradon, dum voĉoj de paco kaj repaciĝo ofte restas ĉe la marĝenoj de publika atento. Kvankam ĉi tio povas esti tre frustranta sperto, ĝi neniam devas servi kiel preteksto por resti silenta. La cinika kredo ke malbonaj novaĵoj faras bonajn vendojn ne devas malhelpi aliajn membrojn de religiaj komunumoj prezenti siajn opiniojn aktive. Krome, en klimato de timigado, multaj kredantoj, pro timo de reprezalioj, povas sindeteni de elparoli publike. En tiaj situacioj, samideanoj vivantaj en pli sekuraj politikaj medioj devus prunti sian voĉon kaj klare kondamni perforton faritan en la nomo de sia religio.

63. La Speciala Raportanto vidis imponajn kontraŭperfortajn deklarojn faritajn de reprezentantoj de religiaj komunumoj, tio estas, deklarojn, kiuj estas klaraj, teologie profundaj kaj pasiaj.

²⁴ Tamen,

²³

Vidu, ekzemple, A/HRC/19/60/Add.2, para. 65 (Respubliko Moldavio).

²⁴

Vidu, ekzemple, A/HRC/25/58/Add.1, para. 35 (Sierra Leono) kaj A/HRC/25/58/Add.2, para. 16 (Jordanio).

Ii ankaŭ trovis publikajn malakceptojn de perforto kiuj restas seniluziige abstraktaj, ĉar ili estas bazitaj sur la problema supozo ke perforto rezultas el nura "instrumentigo" de religio kaj, sekve, havas malmulte, se io ajn, farendaĵo kun religiaj motivoj. Tamen tiaj malakceptoj bazitaj sur bagateligo de religiaj motivoj restos mem bagatelaj. Kiel diskutite antaŭe, la instrumentaliga tezo unuflanke atribuas la problemon al eksteraj, ne-religiaj faktoroj dum tro rapide forĵetas la eblan gravecon ankaŭ de religiaj obsedoj kaj teologiaj vidpunktoj.

64. Religiaj komunumoj kaj precipe iliaj reprezentantoj kaj intelektaj gvidantoj ne devas cedi al la tento redukti la aferon de perforto en la nomo de religio al nuraj "miskomprenoj" kaj eksteraj misuzoj. Tio konsistigus nerespondecan bagateligon de la problemo. Anstataŭe, kiam traktas la aferon de tia perforto, teologoj kaj religiestroj efektive devus elmontri sin al la maltrankviliga fakto, ke krimintoj de perforto - aŭ almenaŭ kelkaj el ili - povas esti konvinkitaj fari agon de servo al Dio dum mortigado de kunhomoj. . Preni ĉi tiujn ideojn serioze, kiel ajn bizaraj kaj misformitaj ili ŝajnas, estas la antaŭkondiĉo por doni sufiĉe profundajn respondojn. Nur alfrontante la perversan "allegecon" de perforta religia ekstremismo por iuj homoj, inkluzive de homoj vivantaj en malfortikaj kaj volatilaj politikaj cirkonstancoj, eblas trakti la diversajn radikkaŭzojn de perforto, inkluzive de polarizado de religiaj interpretoj kaj instigo al religia malamo.

65. Preter klara kondamno de perforto farita en la nomo de religio, komunumoj kaj iliaj gvidantoj devas pozitive antaŭenigi empaton, toleremon kaj aprezon de diverseco. Ili devus defii la aŭtentikecajn asertojn de la religiaj ekstremistoj elmontrante la nescion pri siaj opinioj pri la bonfaraj kernaj mesaĝoj enhavitaj en religiaj tradicioj. Religiaj komunumoj kaj kleruloj ankaŭ povas ludi gravan rolon en programoj pri rehabilitado kaj reintegrigo por perfortaj ekstremismaj krimuloj kaj eksterlandaj batalantoj, kiuj revenis al sia devenlando, ankaŭ por neŭtraligi eblajn estontajn radikaligajn klopodojn.²⁵

2. Interreligiaj iniciatoj

66. La potencialo de interreligia komunikado por venki perforton en la nomo de religio estas enorma.²⁶ Multaj ekzemploj pruvas ke perforto ofte okazas sen iu fidinda komunikado trans religiaj aŭ konfesiaj limoj, kaj la rilata vakuo de ideologia potenco.

La kialoj de la manko aŭ malkresko de intergrupa komunikado povas esti multnombraj, intervalante de pli larĝaj procezoj de socia fragmentiĝo kaj politikoj de ekskludo ĝis la demonigo de aliaj en polarizado de religiaj interpretoj. Kiaj ajn estu la kialoj en aparta situacio, iniciatoj celantaj plibonigi la rilaton inter malsamaj religiaj komunumoj povas konsiderinde kontribui al malhelpi perfortan eskaladon. Profunda esplorado en kelkajn kazojn de komunuma perforto kondukis al la konkludo ke perfortagoj povus esti enhavitaj certgrade en lokoj kie komunumoj evoluigis daŭrigeblan kulturon de translima komunikado. Krom sia preventiva potencialo, intergrupa komunikado do ankaŭ helpas mildigi situaciojn en kiuj amasskala perforto efektive okazas.

67. Por ke interreligia komunikado estu produktiva, partneroj devas renkontiĝi sur egala bazo kaj ĉiam estu loko por signifoplena interŝanĝo preter nuraj ritaj renkontoj. Larĝa reprezentantaro, inkluzive de seksa ekvilibro kaj partopreno de malsamaj generacioj, povas certigi ke pli grandaj populacioj povas preni aktivan proprieton de tiaj iniciatoj, tiel plibonigante sian daŭripovon. Estas multe da spaco por plibonigoj ĉi-rilate, ĉar virinoj, inkluzive de feminismaj teologoj, estas tipe tre subreprezentitaj en interreligiaj dialoginiciatoj. Iliaj voĉoj bedaŭrinde forestas en multaj projektoj. La roloj de virinaj defendantoj de homaj rajtoj ankaŭ devus esti antaŭenigitaj ĉar ili povas kontribui al malpli patriarka interpreto de religioj kiuj misproportie influas la rajtojn de virinoj, knabinoj kaj GLAT-uloj.

68. Projektoj kiuj implikas interreligian kunlaboron povas havi vastajn efikojn. Unu tre pozitiva lastatempa evoluo estas la plifortigita interreligia kunlaboro en disponigado de helpo por rifuĝintoj kaj interne delokitaj.

²⁵

Vidu, ekzemple, www.thegctf.org/documents/10162/38330/Rome+Memorandum la angla. kaj www.thegctf.org/documents/10162/140201/14Sept19_The+Hague Marrakech+FTF+Memorandum.pdf.

²⁶

Vidu A/HRC/22/51/Add.1, para. 90 (Kipro), A/HRC/25/58, para. 44 kaj A/66/156, paragrafoj. 21-69.

personoj.²⁷ Krom subteni homojn, kiuj vivas en malbonaj kondiĉoj, tia kunlaboro ankaŭ sendas tre bezonatan mesaĝon de espero al tiuj komunumoj kaj al la internacia komunumo, kaj konsistigas bonajn praktikojn kiuj povas inspiri aliajn.

69. Kelkaj iniciatoj kondukis al la formala establado de interreligiaj konsilioj en kiuj homoj de malsamaj religiaj kaj konfesiaj devenoj kunvenas regule. Ĉi tio povas esti utila por certigi daŭrigeblan kunlaboron kaj teni la fortojn de perforta ekstremismo ĉe golfeto. Samtempe, ekzistas ankaŭ multaj ilustraĵoj de neformalaj bazaj iniciatoj kun la celo ŝati fidindajn rilatojn. Tute surprize, ĉiutaga komunikado trans religiaj dislimoj eĉ povas ekzisti sur la loka nivelo en landoj kiuj estas disŝiritaj de religia ekstremismo kaj perfortaj konfliktoj. Figure parolante, eĉ en dezerto de perforta politika paranojo, homoj komuniĝantaj trans limoj povas subteni iujn oazon de komuna prudento, kiuj certe meritas esti agnoskitaj, fortigitaj kaj subtenitaj politike.

70. Interreligia komunikado kaj intergrupa kunlaboro havas ŝlosilan funkcion en ĉiuj tagordoj por venki perforton en la nomo de religio. Kvankam homoj, kiuj regule renkontiĝas trans limoj, ne nepre konsentos pri ĉiuj aferoj, ili rimarkos, ke anoj de aliaj religioj kaj konfesioj ne estas "eksterteranoj" kun tute malsamaj pensmanieroj aŭ sentoj. Ĉi tio estas grava sperto kaj antaŭkondiĉo por venki malamikajn stereotipojn. Malkovri komunajn zorgojn, zorgojn kaj interesojn ankaŭ povas esti la unua paŝo por evoluigi komunajn agadplanojn por trakti la radikajn kaŭzojn de perforto pli strategie.

3. Civila socio

71. Organizoj de la civila socio diferencas de religiaj komunumoj pro tio, ke ili ĉefe situas en la "civila" sfero. Kio kunigas homojn en civilsociaj organizoj ne estas, aŭ ne ĉefe, komuna religia kredo aŭ praktiko, sed prefere komunaj engaĝiĝoj por trakti temojn de komunaj zorgoj, inkluzive de homaj rajtoj. Ĉi tio ne malhelpas la eblecon, ke sufiĉe multaj organizaĵoj de la civila socio samtempe komprenas sin kiel kredemajn.

72. La kompetenteco akirita de organizoj de la civila socio estas nemalhavebla por taksii la situacion de homaj rajtoj, inkluzive de libereco de religio aŭ kredo. Por viktimoj de malobservoj de homaj rajtoj kaj homoj, kiuj vivas sub kondiĉoj de konstanta timigado, estas trankviligite scii, ke organizaĵoj de la civila socio kontrolas siajn situaciojn kaj atentigas koncernajn aŭtoritatojn kaj publikon kiam necese. Ili provizas informojn, konsilojn, gvidadon, helpon kaj foje protekton, inkluzive per sekvado de individuaj kazoj. La trovoj de civilaj socio-organizaĵoj ankaŭ povas supozi fruan avertan funkcion, precipe en volatilaj situacioj.

73. Krome, fronte al perforta agreso, la civila socio ludas gravan rolon por venki kulturon de silento kie ajn tio ekzistas. Gravas por individuoj kaj grupoj celitaj de instigo al religia malamo kaj perfortaj atakoj sperti solidarecan subtenon kaj ke aliaj parolu en sia nomo. Venki silenton same necesas por defii la asertojn de krimintoj de malamo agi en la nomo de "silenta plimulto". Paroli kontraŭ tia perforto, kaj la pli larĝaj politikaj aŭ religiaj dimensioj implikitaj kun ĉi tiuj problemoj, povas esti danĝera. Tial, lokaj civilaj organizaĵoj eble bezonos internaciajn retojn por defendi ilin en situacioj kie ili estas minacataj.²⁸

74. Malsamaj kredaj kaj laikaj organizoj de la civila socio laboras kune kaj kreis komunajn platformojn. Preter la pragmataj avantaĝoj de kunigi fortojn, tia kunlaboro ankaŭ pruvas ke engaĝiĝo al homaj rajtoj povas krei kaj plifortigi solidarecon trans ĉiuj religiaj, kulturaj kaj filozofiaj dislimoj. Ĉi tio estas grava mesaĝo en si mem. La Speciala Raportisto trovis imponajn ekzemplojn ĉi-rilate, ekzemple, iniciatojn prenitajn de kristanaj civilaj organizaĵoj en subteno de ateistoj aŭ budhanoj sub minaco kaj publikajn deklarojn faritajn de bahaaj reprezentantoj kontraŭ la persekutado de ŝijaismaj islamanoj. Tiaj solidarecaj agoj havas tre simbolan valoron.

²⁷

Ekzemple, kunlaboro inter la organizoj Lutera Monda Federacio kaj Islama Krizhelpo Tutmonde; vidu www.lutheranworld.org/news/lwf-and-islamic-relief-sign-memorandum-understanding.

²⁸

Vidu www.ohchr.org/EN/issues/SRHRDefenders/.

4. Kontribuoj de amaskomunikiloj

75. Dum la amaskomunikiloj, inkluzive de la Interreto, estas ofte uzataj por stimuli intergrupajn malamikecojn per disvastigo de malveraj, partiaj aŭ partiaj informoj kaj malamindaj mesaĝoj kiuj instigas perforton, ili ankaŭ povas esti utiligitaj por kreskigi transliman komunikadon kaj antaŭenigi politikojn de toleremo, repaciĝo kaj kunlaboro. Resume, amaskomunikiloj estas parto de la problemo, sed ili certe devas esti parto de la solvo.

76. Malamikaj amaskomunikilaj kampanjoj povas havi katastrofajn efikojn al la pensmaniero de homoj kaj longtempe povas subfosi la komunan prudenton de homoj, kreante klimaton de konfuzo kaj kolektiva histerio. La plej grava kontraŭveneno kontraŭ malamikaj amaskomunikilaj kampanjoj celantaj religiajn malplimultojn aŭ aliajn grupojn estas la diligenta esplorado de faktoj.

77. Fakttrovo povas ankaŭ inkluzivi publikan analizon de kolektivaj historiaj traŭmatoj. Signifa komunikado trans limoj postulas la eblecon ke homoj povas konsenti - aŭ almenaŭ parte konsenti - pri gravaj faktoj koncerne malsimplajn historiajn heredaĵojn. Ne estas hazardo, ke repackomisionoj kutime ankaŭ havas la aspirojn de "vero" en siaj titoloj (tipe nomiĝas "vero kaj repaciĝokomisionoj"), ĉar nur surbaze de konsento pri almenaŭ kelkaj elementaj historiaj faktoj povas la komunumoj trakti traŭmatan historian heredaĵon kiuj alie havus la potencialon disŝiri sociojn. La "fantomoj de la pasinteco" povas esti trankviligitaj nur per publikaj debatoj bazitaj sur zorgema esploro de faktoj.

Ĉi tie denove, publika diskurso faciligita de riĉa pejzaĝo de sendependaj kaj kritikaj amaskomunikiloj havas gravan funkcion.

78. La amaskomunikiloj ludas nemalhaveblan rolon por estigi kulturon de publika diskurso. Kie tia kulturo restas subevoluinta aŭ eĉ neekzistanta, antaŭjuĝaj mesaĝoj kontraŭ grupoj kiuj alfrontas sisteman diskriminacion kutime trovas fekundan grundon, ĉar malamikaj onidiroj restas nekontrolitaj de faktaj pruvoj, kaj timemaj rakontoj apenaŭ povas esti elmontritaj al publika ekzamenado aŭ kontraŭrakontoj. Pozitive parolante, evoluinta kulturo de malferma kaj sincera publika komunikado trans limoj estas antaŭkondiĉo necesa por malhelpi rankorojn eskaladi al plenrajtaj konspiraj projekcioj.

79. La amaskomunikiloj estas krome bezonataj por venki la kulturon de silento, kie ajn ĝi ekzistas, antaŭ la perforto en la nomo de la religio. Lige kun organizoj de la civila socio, reprezentantoj de amaskomunikiloj devas malkaŝe trakti incidentojn de perforto, iliajn radikkaŭzojn kaj politikajn cirkonstancojn. Ĉar kulturo de senpuneco kaj kulturo de silento ofte iras kune, ĉesigi tian silenton ankaŭ povas esti unua paŝo por trakti la problemon de senpuneco. Ĵurnalistoj kaj aliaj amaskomunikiloj, kiuj funkcias en danĝeraj medioj, postulas, ke retoj defendi ilin kontraŭ perfortaj minacoj.

80. Krome, imponaj amaskomunikilaj projektoj atestas la grandegan pozitivan potencialon de la amaskomunikiloj faciligi translimajn komprenojn. Tio ankaŭ povas inkludi la produktadon de fikcio direktita kontraŭ venkado de sociaj dislimoj. Precipe post spertoj de traŭmata kolektiva perforto, pozitivaj amaskomunikilaj iniciatoj povas helpi restarigi la fakultaton de empatio konsciigante homojn, ke la membroj de aliaj religioj aŭ kredoj, for de esti "eksterteranoj", fakte havas sufiĉe similajn timojn, esperojn kaj sentojn. Ĝenerale, la ebla efiko de amaskomunikila laboro trans religiaj aŭ aliaj dislimoj apenaŭ povas esti tro emfazita.

81. Libereco de religio aŭ kredo ne povas prosperi sen libereco de esprimo, kaj la homaj rajtoj enfermitaj en proksima najbareco en artikoloj 18 kaj 19 de la Universala Deklaracio de Homaj Rajtoj kaj la Internacia Pakto pri Civilaj kaj Politikaj Rajtoj reciproke plifortigas unu la alian. Kiel la plej multaj aliaj homaj rajtoj, sinesprimlibereco ne estas sen eblaj limoj, kaj povas ekzisti situacioj en kiuj la Ŝtato devas trudi limigojn, ekzemple, por protekti celitajn malplimultojn kontraŭ rekomendado de religia malamo kiu konsistigas instigo al diskriminacio, malamikeco aŭ perforto. Tamen, konsiderante la altan valoron de libera komunikado kaj la nemalhaveblajn funkciojn de la amaskomunikilaro por faciligi publikajn diskutojn, ajnaj limigoj truditaj al esprimlibereco devas esti realigitaj kun alta grado da empiria kaj normiga diligento. Limigoj devas renkonti ĉiujn kriteriojn enskribitajn en artikolo 19, paragrafo 3, de la Internacia Pakto, kiuj estas plue detale priskribitaj de la Homrajta Komitato en sia ĝenerala komento n-ro. 34.

29

29

Vidu CCPR/C/GC/34, paraj. 21-52; vidu ankaŭ principojn 11 kaj 12 de la Camden-Principoj pri Libereco de Esprimo kaj Egaleco, haveblaj de www.article19.org/data/files/pdfs/standards/the-camden-principles-on-freedom-of-expression-and

Krome, la Rabata Plano de Agado ankaŭ fiksas altan sojlon por ajnaj limigoj al sinesprimlibereco, inkluzive por la aplikado de la artikolo 20, paragrafo 2, de la Internacia Pakto.³⁰

82. Efektive, la plej bona kontraŭveneno kontraŭ malama parolo estas "pli da parolo", en la senco de nuanca kaj preciza amaskomunikilara raportado, memreguligaj instancoj kaj justa reprezentado de religiaj kaj aliaj minoritatoj ene de la amaskomunikilaro, zorgema faktoro por dispelu mitojn kaj kontrolo negativajn klaĉojn, publikajn deklarojn de organizoj de la civila socio, daŭrigeblan interreligian komunikadon kaj klarajn kontraŭperfortajn mesaĝojn senditajn de religiaj komunumoj, kiel priskribite supre.

III. Konkludoj kaj rekomendoj

83. Perforto en la nomo de religio ne "eksplozas" analoge al naturaj katastrofoj kaj ĝi ne devus esti miskomprenita kiel la neevitebla rezulto de sektaj malamikecoj kiuj supozeble estiĝis antaŭ jarcentoj aŭ jarmiloj, tiel ŝajne kuŝante ekster la amplekso de la respondecado kiu. malsamaj aktoroj havas hodiaŭ. Gravas venki fatalismajn sintenojn, kiuj ofte devenas de simplismaj priskriboj de la fenomenoj. Prefere ol esti fiksiĝinta en ŝajne "eternaj" religiaj antagonismoj, perforto en la nomo de religio estas tipe kaŭzita de nuntempaj faktoroj kaj aktoroj, inkluzive de politikaj cirkonstancoj, kiuj disponigas la fekundan grundon por la semoj de malamo.

84. Kvankam estus malĝuste koncentriĝi sur religio izolite kiam oni analizas la problemon, estus same simplisme redukti religiajn motivojn al nuraj "senkulpigoj" por perfortkrimoj faritaj en ilia nomo. Kio necesas estas tuteca kompreno de la diversaj faktoroj implikitaj en perforto farita en la nomo de religio. Tipaj faktoroj estas la manko de fido je la jurŝateco kaj justa funkciado de publikaj institucioj; malvastmensaj kaj polarigaj interpretoj de religiaj tradicioj kiuj povas kaŭzi sociajn fragmentiĝoprocezojn kun vastaj negativaj sekvoj sur sociaj rilatoj; kaj politikoj de intenca ekskludo, ofte lige kun mallarĝe difinita nacia identeca politiko kaj aliaj faktoroj; neado kaj senpuneco por gravaj malobservoj de internaciaj homaj rajtoj kaj humanitara juro.

85. Nur plena raporto pri la diversaj radikaj kaŭzoj de la problemoj povas konstrui konscion pri la komuna respondecado, kiun vasta gamo de agantoj havas en la batalo kontraŭ perforto farita en la nomo de religio. En ĉi tiu fono, la Speciala Raportisto formulas la ĉi-sube rekomendojn adresitajn al la diversaj koncernatoj.

A. Rekomendoj al ĉiuj koncernaj koncernatoj

86. Reprezentantoj de la registaro, religiaj komunumoj, organizoj de la civila socio, amaskomunikiloj kaj aliaj koncernaj koncernatoj devas malakcepti kaj elparoli senprokraste, klare kaj laŭte kontraŭ ajnaj perfortagoj faritaj en la nomo de religio kaj ankaŭ rilata instigo al perforto kaj diskriminacio laŭleĝe. kaj praktiko, tiel venkante la kulturon de silento, kiu ekzistas en kelkaj landoj. Ili devus agi rapide kaj koncerte por malhelpi kaj ĉesigi tian perforton.

87. Publikaj kondamnoj kontraŭ perforto farita en la nomo de religio devus esti faritaj surbaze de adekvate kompleksa analizo de la problemo, inkluzive de ĝiaj subestaj sistemaj radikaj kaŭzoj.

88. La malsamaj koncernatoj kune kontribuu al la reteno kaj eventuala elimino de perforto farita en la nomo de religio per kreiva uzo de sia spaco kaj specifa potencialo. Ili ankaŭ devus kunlabori por neŭtraligi ajnajn eblajn radikalgajn klopodojn, kiuj celas eksterlandajn batalantojn, kiuj revenis al sia devenlando.

B. Rekomendoj al diversaj ŝtataj institucioj

89. Ŝtatoj havas la respondecon protekti siajn loĝantarojn, ĉu naciajn aŭ ne, kontraŭ genocido, militkrimoj, etna purigado kaj krimoj kontraŭ la homaro, kaj kontraŭ ilia instigo.
90. Ŝtatoj havas la devon agi rapide por ĉesigi perfortagojn faritajn en la nomo de religio, kontraŭ individuoj, grupoj kaj diservoj. Venki kulturon de senpuneco, kie ajn ĝi ekzistas, devas esti prioritato. Tiuj, kiuj faras aŭ estas kunkulpuloj en perfortaj agoj, devas esti kondukataj al justeco.
91. Ŝtatoj devas protekti la memoron de ĉiuj loĝantargrupoj, kaj precipe de religiaj komunumoj, inkluzive per disvolvado kaj protektado de naciaj arkivoj, memormuzeoj kaj monumentoj.
92. Ŝtatoj devas respekti religian liberecon aŭ kredon kaj ĉiujn aliajn homajn rajtojn kiam ili faras agojn por enhavi kaj batali kontraŭ perforto en la nomo de religio.
93. Leĝaro kiu igas la ekziston de certaj religiaj komunumoj "kontraŭleĝa" en la lando devus esti nuligita.
94. Ŝtatoj devas nuligi kontraŭblasfemajn leĝojn, kontraŭkonvertitajn leĝojn kaj ajnajn aliajn diskriminaciajn kriminalajn dispoziciojn, inkluzive de tiuj bazitaj sur religiaj leĝoj.
95. Ŝtatoj devus provizi disajn datumojn pri perfortagoj faritaj en sia jurisdikcio, inkluzive pri eblaj religiaj instigoj.
96. Por funkcii kiel kredinda garantianto de libereco de religio aŭ kredo por ĉiuj, la Ŝtato ne devus identigi sin ekskluzive kun unu aparta religio aŭ kredo koste de egala traktado de la sekvantoj de aliaj kredoj. Ĉiuj ekskluzivaj agordoj devus esti anstataŭigitaj per inkluziva institucia kadro en kiu religia diverseco povas disvolviĝi sen diskriminacio kaj sen timo.
97. Kontraŭdiskriminacia leĝaro devus protekti la egalecon de ĉiuj en ilia ĝuado de homaj rajtoj, trans religiaj aŭ konfesiaj dislimoj, tiel malhelpante aŭ venkante malpartiecon ene de la socio. Ŝtatoj devas precipe preni paŝojn por certigi ke la rajtoj de ĉiuj estos protektitaj tiel ke ĉiuj povas senti sin sekuraj en siaj religioj aŭ kredoj.
98. En proksima interkonsiliĝo kun ĉiuj koncernaj koncernatoj, Ŝtatoj ellaboru naciajn agadplanojn pri kiel malhelpi perforton faritan en la nomo de religio, sed ankaŭ aliajn formojn de religia persekuto farita de ŝtataj instancoj aŭ neŝtataj agantoj.
99. Lernolibroj uzataj por lerneja edukado ne entenu negativajn stereotipojn kaj antaŭjuĝojn, kiuj povas vekti diskriminacion aŭ malamikajn sentojn kontraŭ iuj grupoj, inkluzive de la sekvantoj de iuj religioj aŭ kredoj.
100. Ŝtatoj devus uzi ĉiujn disponeblajn rimedojn, inkluzive de edukado kaj komunuma atingo, por antaŭenigi kulturon de respekto, nediskriminacio kaj aprezo de diverseco ene de la pli granda socio.
101. Naciaj homrajtaj institucioj estas instigitaj aktive preni la Rabat-Planon de Agado pri la malpermeso de pledado de nacia, rasa aŭ religia malamo kiu konsistigas instigo al diskriminacio, malamikeco aŭ perforto, por la evoluo de strategioj por forigi la radikon. kaŭzoj de perforto farita en la nomo de religio.
102. Ŝtatoj devus sindeteni de stoki perfortan religian ekstremismon en aliaj landoj.

C. Rekomendoj al religiaj komunumoj

103. Kiam religiaj komunumoj kaj iliaj gvidantoj traktas ajnan perforton faritan en la nomo de sia religio, ili devas preni serioze la gravecon, interalie, de religiaj motivoj ofte devenantaj de malvastmensaj, polarizaj kaj patriarkaj interpretoj de religiaj tradicioj.

104. En situacioj en kiuj paroli kontraŭ perforto povas esti danĝera, samideanoj vivantaj en pli sekuraj politikaj medioj devus prunti sian voĉon kaj klare kondamni perforton faritan en la nomo de sia religio.

105. Religiaj komunumoj kaj iliaj gvidantoj devus antaŭenigi empatian, respekton, nediskriminacion kaj aprezon de diverseco. Ili devus defii la aŭtentikecajn asertojn de religiaj ekstremistoj elmontrante siajn opiniojn kiel malkleraj pri la bonfaraj kernaj mesaĝoj enhavitaj en religiaj tradicioj.

Aldone, ili devus dividi kun aliaj siajn kredojn pri la graveco de respekto de la rajtoj de aliaj, tiel kontribuante al sento ke la rajtoj de ĉiuj estos respektataj.

106. Religiaj komunumoj estu kuraĝigitaj komenci iniciatojn de interreligia komunikado kaj kunlaboro, inkluzive de la starigo de interreligiaj konsilioj. Larĝa reprezentantaro, inkluzive de seksa ekvilibro kaj partopreno de malsamaj generacioj, povas certigi ke pli grandaj populacioj povas preni aktivan proprieton de tiaj iniciatoj.

D. Rekomendoj al organizoj de la civila socio

107. Organizoj de la civila socio devas daŭre kolekti informojn pri la situacio de homaj rajtoj kaj subteni homojn vivantajn en kondiĉoj de timigado per sekvado de siaj kazoj.

108. La rezultoj de organizoj de la civila socio devus esti pli sisteme uzataj en sia frua averta funkcio, precipe en volatilaj situacioj.

109. La civila socio devas daŭre ludi rolon por venki kulturon de silento fronte al perforto farita en la nomo de religio, sendante per tio signon de solidareco al celitaj individuoj kaj grupoj.

110. Kredaj kaj laikaj organizaĵoj de la civila socio devus labori kune, inkluzive de kreado de komunaj platformoj, tiel pruvante ke engaĝiĝo al homaj rajtoj povas krei solidarecon trans ĉiuj religiaj, kulturaj kaj filozofiaj dislimoj.

111. Defendantoj de homaj rajtoj agantaj en danĝeraj situacioj meritas apartan atenton kaj subtenon de retoj destinitaj por defendi la defendantojn.

E. Rekomendoj al amaskomunikiloj

112. En proksima kunlaboro kun organizoj de la civila socio, reprezentantoj de amaskomunikiloj devas defendi sian sendependecon, profesiismon kaj integrecon kaj trakti incidentojn de perforto, iliajn diversajn radikkaŭzojn kaj la politikajn cirkonstancojn en kiuj ili okazas.

113. La amaskomunikiloj devas helpi krei kulturon de publika diskurso, kiu estas antaŭkondiĉo por kontroli malamikajn onidirojn kaj timigajn rakontojn, kiuj devus esti submetitaj al publika ekzamenado aŭ kontraŭrakontaĵoj por malhelpi ilin eskaladi al plenrajtaj konspiraj projekcioj.

114. Zorgema faktrovo estas la plej grava kontraŭveneno kontraŭ negativaj amaskomunikilaj kampanjoj, kiuj celas religiajn malplimultojn aŭ aliajn grupojn. Tia faktrovo ankaŭ povas inkludi publikan analizon de kolektivaj historiaj traŭmatoj.

115. La amaskomunikiloj povas helpi restarigi la fakultaton de empatio konsciigante homojn, ke la membroj de grupoj alfrontantaj sisteman diskriminacion, for de esti "eksterteranoj", havas sufiĉe similajn timojn, esperojn kaj sentojn.

F. Rekomendoj al la internacia komunumo

116. La internacia komunumo estas memorigita pri sia devo helpi kaj konstrui la kapablon de Ŝtatoj por plenumi siajn devontigojn al la respondeco protekti siajn loĝantarojn kontraŭ genocido, militkrimoj, etna purigado kaj krimoj kontraŭ la homaro, kiel konkludite en la Monda Pintkunveno de 2005.

117. Homaj rajtoj-mekanismoj, inkluzive de la specialaj proceduroj, traktataj organoj kaj universala perioda revizio, estas instigitaj trakti la temon de perforto en la nomo de religio kaj la ŝtato partopreno en tia perforto.

118. La internacia komunumo devus respondecigi Ŝtatojn kaj neŝtatajn armitajn grupojn kaj konsciigi ilin pri siaj ekzistantaj devoj laŭ internacia juro, inkluzive de homaj rajtoj, humanitara, krima kaj rifuĝinta juro.
